

[Lawaetz]

Det konservative folkepartis ene ordfører, hr. Bo Kristensen, var ærlig, da han kaldte det en del af budgetforbedringen. Det er et ord, man har lært at holde af. Det startede med, at vi skulle have en masse besparelser, og nu ender det med, at de 40 pct. er kørt over på budgetforbedringer, så det er et ord, jeg er glad for, og som vi skal vænne os til at benytte.

De konservatives anden ordfører, hr. Frank Mathiassen, gik lidt videre og sagde noget i retning af, at det er en naturlig ting, at parterne skal betale. Det er jeg sådan set enig med hr. Frank Mathiassen i, men ikke som vor økonomi ser ud i dag. Det er vort partis politik, at man engang skal få det til at gå så godt, at parterne kan betale det hele selv, men det er vi beklageligvis ikke med disse omtalte budgetforbedringer nået til endnu.

Rent partipolitisk skulle jeg selvfølgelig ikke give fru Lilli Gyldenkilde ret i noget som helst. Men det gør jeg i dag, for fru Lilli Gyldenkilde sagde rent ud, at det ikke er fremskridtspartiets politik, og det er rigtigt. Vi er efter vor politik imod denne lovgivning, som betyder en ny belastning af den enkelte arbejdsplads, men vi er hæderlige mennesker at arbejde sammen med politisk. Det betyder, at da det er en del af forligsstoffet – et andet udtryk, vi er ved at vænne os til for tiden – lever vi naturligvis op til det.

Grunden til, at vi i det hele taget går om bord i det, det vil jeg godt sige til fru Lilli Gyldenkilde, er, at forskellen på os er, at vi føler et medansvar for landets økonomi, herunder de omtalte budgetforbedringer. Her bakker fru Lilli Gyldenkilde ud, for det er SFs vane at forlange uden at spørge, hvor pengene kommer fra, så dér kan vi altså ikke blive enige.

Skulle man sige noget som helst formildende om lovforslaget, er det, at vi hellere giver tilskud til uddannelse, som kan blive til noget konstruktivt, fremfor yderligere tilskud til A-kasserne. Det er sådan noget, jeg i stille timer beroliger mig selv med. Der skulle jo gerne komme noget godt ud af det.

En ting, jeg vil sige med det samme, og som alle bør huske, er, at tilrettelæggelsen af denne undervisning, efteruddannelse osv. gerne skulle blive i organisationernes regie. Det skulle nødvendigvis være noget, man dikterede herindefra. Vi bør fortsætte det hidtidige

samarbejde, så de er selvbestemmende med hensyn til det, pengene skal bruges til.

Vi er ikke så tilfredse med § 4, ifølge hvilken bidraget til fonden fastsættes hvert år i september på baggrund af afholdte udgifter til arbejdsmarkedsuddannelser i det foregående finansår. De samlede udgifter er på den måde afhængige af, hvad man fastlægger på hvert års finanslov, og det betyder, hvis man fortsat stiler efter budgetforbedringer, at vi hvert år må være på vagt over for, hvad man skriver i finansloven, for det beløb man skriver, skal man bagefter afkræve arbejdsmarkedets parter.

Det er lavet sådan, at arbejdsgivere og arbejdstagere deler disse nye omkostninger lige over. Retfærdigt eller ej betyder det set med mine øjne, at man lægger den samlede nye omkostning på arbejdspladsen, for lønmodtageren har kun ét sted at hente de penge, han nu skal af med, og det er hos sin arbejdsgiver. Sagt på en anden måde kan vi ikke bortforklare, at det kan lægge et pres på lønningerne, hvilket virker i modsat retning af den konkurrenceforbedring, vi gerne vil have.

En enkelt ting – det kan vi måske komme tilbage til – er, at jeg ikke kan lide, at det ikke er tidsbestemt. Jeg ved godt, at man vil sige, at vi bare kan lave et lovforslag, der annullerer dette, men det havde beroliget mig, om det var vedtaget for en 2-årig periode, i det måske forfængelige håb, at budgetforbedringerne til den tid havde været så vidtrækkende, at man ikke behøvede at fortsætte i al evighed. Når vi vedtager sådan noget, er der altid en risiko for, at det fortsætter. Man vænner sig til det, og så kører det deruda'.

Michaelsen (RV):

Da mit partis ordfører, fru Lone Dybkjær, er forhindret i at være til stede, skal jeg ikke kaste mig ud i nogen storpolitisk diskussion om spørgsmålet; der er jo tale om forligsstof. Det er en del af bestræbelserne på at få nogle budgetforbedringer hjem, enten man kan lide udtrykket eller ej, og vi vedstår naturligvis det forlig, der er indgået. Dog kan man vel næppe sige, at forslaget er specielt asocialt. Det skal jo ses i en større sammenhæng, hvori budgetforbedringerne indgår.